

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Baptistae Mantuani Carmelit[a]e de patientia aurei libri
tres**

Baptista <Mantuanus>

Dauentrie, 1515

Quod aduersitas tollit mortis metum ca.xix.

urn:nbn:de:hbz:466:1-30534

Liber Secundus

cū omnibus sacris scripturis, tum maxime Moyſi cōuenit p̄ dextrā
p̄ſperitas, per leuā uero ſignat̄ aduerſitas, p̄ millib⁹ ergo periculorū
quę nobis p̄ uiaꝝ moruz euntibus offert aduerſitas, deceꝝ milia da
bit p̄ſperitas. Exēpluz ex uita Dauid accipito, q̄ q̄ſ diu perſequen
tib⁹ hoſtib⁹ bello attritus ē, ſanctimoniā tenuit. At ubi conſecut⁹ eſt
paceꝝ, et ocioꝝ. fact⁹ eſt moechuꝝ et adulter, et quod lōge pei⁹ eſt ho
micida. In agro p̄ſperitatis hęc pullulāt, quę breuiter Joānes eſ
numerat. concupiſcētia carniſ et oculoꝝ, ac ſupbia uite. Sed in a
gro aduerſitatis ſuccreſcūt triſticię, doloꝝ, et lachrymę, quib⁹ appe
tituꝝ quaſi ager p̄uinis aſtrict⁹ nihil quid bonaſ herbas opp̄mat ger
minabit. At cū regnat laſciua p̄ſperitas, fumāt culinę, menſę reni
tent, pocula ſpumāt, riſuꝝ abūdant, corda luxuriāt. Sz dices, quid
p̄deſt nobis p̄bitas, ad quā non mouet uolūtaꝝ, ſed uꝝget neceſſitas
Audi Gregoꝝiuꝝ dicentē, ſcelix neceſſitas, quę nos ad Deuꝝ ire cō
pellit. Nōne dici audisti ſettaꝝ filuꝝ agere: ſetta eſt timoꝝ, filium eſt
charitaꝝ, cuꝝ ſeruitio Dei q̄ſ aſſueuit, licet a metu icoeperit formaꝝ
pedepreſſiꝝ, et breui generaꝝ ex ui uolūtaꝝ, ex timoꝝe charitaꝝ, ex ſer
uitute libertaꝝ, q̄ ad euāgelicuꝝ conuiuuiꝝ intrare cōpulſi ſunt, ut es
pulas gultaꝝ, qui triſteſ intrauerāt leti diſcūbebant. O ſi aliquo
Dei munere talē uitaꝝ ageremus ſani, qualē aliq̄n pollicemur infir
mi, quanta eēt in mundo trāquillitaꝝ, quāta dulcedo, quāta iucūdi
taꝝ. Certenō aureum t̄m̄ ſcluz, ſed et aſ illa floꝝeret innocua, quam
p̄mi hominiſ culpa deſtruxit. Om̄ibus em̄ exiſtētib⁹ iuſtiſ, piꝝ
maſuetiſ, et mitib⁹, om̄iſ diſcordiaꝝ fomes occideret at ſepulta diſ
cordia quid ſupereſt, niſi ut ſit om̄ibus vna leticia,

Quod aduerſitas tollit mortis metuꝝ **Ca. xix**

Eſt aliud quoddāꝝ magnū, neſcio an aduerſitaꝝ, infirmitatiſ
Abouum. Nā liberat noſ eo quo maxime laboram⁹ incommo
do, mortis ſcilicet metu, cui⁹ memoria ſic amareſcit, ut etiā ſi cuncta
poſſideas bona, ſi uelcaris ſp̄ ambroſia, quicquid gultaꝝ, reddit ama
ruꝝ. At ſicut cū quiſ calceo nimiuꝝ p̄remiſ, et ſi per belle ac per q̄ꝝ uel

Liber Secundus

nuste pedes vestiatis, discalciari optat. Sic nimirum cum quis hanc vitam experimur aduersas, et sine spe salutis affligit, pro singulari remedio mortem expectat, et nonnunquam inuocat, et quod sera sit increpat, contra se urget, sibi etiam consciscit, vitam ipsam contemptor et prodigus. Cato ille vir memorabilis, cuius in seueritate et constantia nomen est tantum, in cesariana tyrannide sibi aduersa, nescio quod repperit, quid formidolosam mortis metuz extinxit, idem antidotum contra mortis pauorem inuenerunt alij plures in aduersis, ut Cleopatra et Demosthenes, ut Hannibal qui quasi remedio calamitatum unico obuias iuerunt fato suo. Tunc et ipse Job patientie exemplar, quem carnis infirmitas in vite satietate ad duxerat, clamat dicens. Cum tunc diebus quibus nunc milito, expecto donec ueniat inmutatio mea, et iterum. Quis det (inquit) ut ueniat petitio mea: et quod expecto tribuat mihi Deus: et quod coepit ipse me sperat: Felix igitur egritudo, que id a nobis aufert incommodum, quo quasi absinthio generali voluptas omnis e vita discedit. Gladius ille quem supra caput Damoclis conuiuantis Dionysius tyrannus appendi iussit, quod aliud notat, quaz nullas relinqui cum metu mortis in vita dulcedinem.

Qua aduersitas faciat seipsum cognoscere Ca. xx

Hia in morbo latet utilitas, que talis ac tanta est, ut ex ea nascatur foelicitas. aperit enim morbus oculos egrotanti, et consideratione reciproca se intuens. dum nihil videt unde superbiat, sub potenti manu Dei se humiliat. Xenophonus auctor est, Croeso ditissimo ac fortunatissimo Lydorum regi Apollinem Delphicum respondisse **αὐτὸν γινώσκων ἐν δαίμονι κροισε περσεϊσ** hoc est te ipsum cognoscens. foelix Croese eris, hec vox licet a mendace imo a mendacum patre prodierit, adeo tamen vera est, ut per eam crediderit sue falsitati posse veritatis vultuz induci, diabolus namque ex paucis veris, que loquitur suo mendacio velamen obtendit, et falsis vera quasi mucronem haste prefigit, unde et Lactantius inquit. Venena non datur nisi melle circumlita, et mala non nocent nisi sub specie umbrarum virtutum. Vera igitur illa vox. Te ipsum cognoscens foelix Croese eris